

Marno János

Irgalmasok

Irgalmas ég. Csak úgy mondod. Nem értesz alatta semmit, kabátod szárnya vékony, mint a jég. Valaki (vén trotli) nem akar rálépni, hát felhajítja, és úgy ereszkedik le oda melléd. Nincs remény. Megengedi. Tehát ő sem kérdez, ahogy te sem kiáltozol, megengedi? Mondja egy másik (nő). S sóhajt, hogy tényleg nincs remény, illetve ha volna is, őt az nem illetheti. Bőrét borzolja, talán, de kedélye akkor is, ott is, érintetlen marad. Egyetértetek, a trotli a doktorra panaszkodik még. Egy őszi nap, mikor a gyep összepakolva ég.

Ikerkertek

Álmodban megdúsul és elfhérül a hajad. Kínkeservvel próbálsz megértetni magad anyáddal, anyád halott, a húgod örült, ott tisztogatja egy ecsettel a csontokat a romkertben. Honnan látod: ez nem merül fel. A sportpálya egy szintben helyezkedik el a kerttel, így hát felülről nem adódhat esélyed. Alulról meg képtelenség volna, szószerint. De háthogyha elutaztál egy másik helységbe, hol ápolják a hagyományokat, anyádat boldoggá avatják az egészségügyben, s te csak állsz, újjászületésed küszöbén, a húgod útjában.

Önmarcangolás

Idegenkedsz a hangodtól. Az apádnak például nem volt hangja, anyád pedig elszívta, berekesztette a hangját, az orvosét meghallva reszketés tört rád, hangszálaidat mintha összecsomózták volna: betege lettél a baljós némaságnak, mely a lírában s a drámában egyaránt a legnagyobb hangsúlyt tudja kapni, s egyszersmind a leghülyebben is veszi ki bennük magát. De hangot adni mindenféle rezdüléseknek sem az igazi megoldás: kutyába se vesznek egy nap, úgy lesz. S saját torkodba meg hogyan harapsz.

Éjszakai járat

Beszélsz a szélbe. Október vége, telehányva az utastér. Utálsz többféle italféleségeket is, ülnél csak vissza a tévé elé, egy kis lyukban odafönt, hátad a hideg falnak döntve. Hallod, hogy mocskosabb vidéket nem hordott még a hátán föld. A szereplők be vannak tépve, szemüket nyomkodják s a le szálló gombot, egy szőke nő nyakában ezüst tortaabroncs. Egy másik szerint semmi értelme visszatérni a természetbe, jóllehet ő maga boldogan folytatná innen gyalog. S a folyó meg mordul. Hogy szakadna le a híd alattatok.

Alma

Alma idő. Szakítasz belőle valamennyit, de nem is annyira mennyiség itt a fontos s nem is az alma, az semmi és idővel mind a szemétbe hullik. Nem a földre. Álmodod, hogy alszol mindössze, s csakis addig állsz hadilábon a földdel, amíg a szádát is végleg be nem tömték vele. De nem maradsz úgy sem. Az éjjel még arra riadsz, hogy belekönyököltél a lány szemébe, nyújtóznok kellett valahogyan, és álmodban függőben maradt a tested.

Fejhús

Gyerekkor. Dióval tölti meg mézzel és mákkal, s a húst eltolja messzire magától. Majd úgy dönt álmában később magában, hogy mostantól nem is gondol rá többet. Ami a fejében van, azt hagyja csak elbomlani, meg sem forgatja közben, ám könnyeket hullat érte bőven. S hála a tűző, ferde őszi napnak, könnyű szivárvány híd borul a halfényű szemgolyójára, így marad önmaga szemében a száлка, és így látja alakját kereknek egyúttal. Két combját. Lábféjét. Hasát, mialatt talpon van.